“நானே உயிர்த்தெழுதலாய் இருக்கின்றேன்” [11:1-44]

எரேமியா அதை எப்படிச் செய்தார் என்று நான் அறியவில்லை! பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசி பிரசங்கிக்க எழுந்து நின்ற ஒவ்வொரு வேளையிலும் அவரது சபையானது அளவில் சிறியதாகியது. அவர் வாழ்ந்திருந்த காலத்தின் காரணமாக, அவர் பிரசங்கிக்கும்படி அழைக்கப்பட்டிருந்த சத்தியமானது ஏறக்குறைய (அம்மனிதர்களுக்குக்) கெட்ட செய்தியாகவே இருந்தது. இஸ்ரவேலர்கள் பொல்லாங்குகளில் வெகு தூரம் ஆழ்ந்து போயிருந்தனர், மற்றும் அவர்களைப் பாபிலோனிய அடிமைத்தனத்தில் அனுப்புவதென்று தேவன் முடிவு செய்திருந்தார். இஸ்ரவேலர்கள் “தங்கள் மருந்தினை எடுத்துக் கொண்டு” தங்கள் நியாயத்தீர்ப்பை சமாதான நிறைவுடன் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே எரேமியா அவர்களுக்கு விடுத்த செய்தியாக இருந்தது. இதன் விளைவாக, மக்கள் அவரை வெறுத்து அவர் மரித்தால் நன்றாயிருக்குமே என்று விரும்பினர்!

ஒரு கெட்ட செய்தி

யோவான் 11ல் இருந்து இந்தப் பாடத்தைத் தொடங்குதலானது இன்றைய நாளில் பிரசங்கியாரை எரேமியாவைப் போலச் சற்று உணரச் செய்கின்றது. இவ்வசனப் பகுதியானது அற்புதம் நிறைந்த சில நற்செய்தி அடங்கப் பெற்றதாக இருக்கையில், முதலில் நாம் எதிர்கொள்ள விரும்பாத சிலவற்றை எதிர்கொள்ளும்படி இது கேட்கின்றது. *நாம் யாவரும் மரிப்போம்* என்பது வேதனை நிறைந்த சத்தியமாக உள்ளது! வாழ்வு என்பது உயிருக்குத் துன்பத்தைக் கொண்டதாக உள்ளது. இந்தக் கணத்தில் நாம் எவ்வளவுதான் இளமையும், பலமும் மற்றும் உடல்நலமும் கொண்டிருந்தாலும் ஒரு நாளில் நாம் மரித்து விடுவோம்! அது இன்றோ அல்லது நாளையோ அல்லது எண்பது ஆண்டுகள் கழித்தோ நடைபெறலாம், ஆனால் நாம் யாவருமே மரிப்போம்.

இந்தப் பயங்கரமான உண்மையை எதிர்கொள்வதை நாம் பல வழிமுறைகளில் தவிர்க்கும்படியாக முயற்சி செய்கின்றோம். நாம் போதிய அளவு உடற்பயிற்சி செய்தால், சரியான உணவுகளை உட்கொண்டால், நமது இருக்கைக் கச்சைகளை அணிந்து கொண்டால், சுத்திகரிக்கப்பட்ட நீரைக் குடித்தால், மற்றும் வெளியே செல்லும் பொழுது சூரிய ஒளியை வடிகட்டும் திரை போன்ற மருந்தைத் தடவிக் கொண்டால், மரணத்திலிருந்து நாம் பாதுகாக்கப்பட்டவர்களாய் இருப்போம் என்று

நம்மை நாமே இணங்கச் செய்ய முயற்சிக்கின்றோம். கடைசியில், இவ்வுலகில் மரண விகிதமானது 100 சதவிகிதமாக உள்ளது என்ற உண்மையிலிருந்து எதுவும் நம்மைப் பாதுகாக்க முடிவதில்லை.

அநேகமாக நீங்கள், "இன்று இதைக் கேட்க நான் விரும்பவில்லை! இந்த வாரம் முழுவதும் எனக்கு மிகக் கடினமான வேலைகள் இருந்தன, இப்பொழுது நான் இறந்து விடுவேன் என்று நினைவூட்டப்படுகின்றேன்!" என்று நினைக்கலாம். இப்படிப்பட்ட வேதனை நிறைந்த, மன அழுத்தம் தரும் பாடக் கருத்துக்கு சுவிசேஷமானது பதில் அளிக்காதிருந்தால் நான் இப்படிப்பட்ட பாடக் கருத்தை கொண்டு வந்திருக்க மாட்டேன். யோவான் 11ல் உள்ள இந்த அற்புதமான வரலாற்றில் இயேசு, எக்காலத்திலும் உள்ள மக்களுக்கு, "நானே உயிர்த்தெழுதலும் ஜீவனுமாயிருக்கிறேன்" என்று அறிவிக்கின்றார். இது அற்புதம் நிறைந்த செய்தியாக உள்ளது, ஆனால் இதை மதிப்பதற்கு, முதலாவது கெட்ட செய்தியைப் பற்றி நினைவூட்டப்பட வேண்டியது அவசியமாகும்.

யூதேயாவில் எழுந்த போராட்டத்திலிருந்து இயேசுவும் அவருடைய சீஷர்களும் விலகிச் சென்று யோர்தான் நதியைக் கடந்து யோவான் ஸ்நானன் பிரசங்கித்திருந்த இடத்திற்குச் சென்றிருந்தனர் (10:40). பெத்தானியாவின் லாசரு வியாதிப்பட்டிருந்தாரென்று செய்தி அங்கு வந்தது (11:1). லாசருவும் அவருடைய சகோதரிகளான மரியாள் மற்றும் மார்த்தாள் ஆகியோரும் இயேசுவுக்கு அன்பார்ந்த நண்பர்களாயிருந்த காரணத்தினால் இயேசு அநேகமாக உடனடியாய் பெத்தானியா செல்வார் என்றே ஒவ்வொருவரும் யூகித்திருப்பார்கள். இருப்பினும் அவ்வேளையில் இயேசு மட்டுமே அறிந்திருந்த காரணங்களினிமித்தமாக அவர் அங்கேயே மேலும் இரண்டு நாட்கள் தங்கியிருந்தார். கடைசியில், லாசரு மரித்துப் போனார் என்பதை அறிந்த இயேசு, வியாதியாயிருந்த தம்முடைய நண்பரைக் காணச் செல்ல வேண்டிய வேளை வந்தது என்று தம்முடைய சீஷர்களிடம் கூறினார். முதலில் அவர்கள் இக்கருத்தை மறுத்தனர் ஏனென்றால், எருசலேமுக்கு அருகில் அவர்கள் இருப்பதாகக் காணப்பட்டால், தங்களுக்குத் துன்பமும், மரணமும் கூட நேரிடும் என்பதை அவர்கள் அறிந்திருந்தனர், மற்றும் பெத்தானியா எருசலேமில் இருந்து இரண்டு மைல் தூரத்திலேயே இருந்தது (11:18). இருப்பினும், லாசரு இறந்து போனார் என்று அவர்களிடத்தில் இயேசு கூறிய பொழுது - "அவருடன் மரிக்கும்படியாக" (11:16) என்ற தோமா கூறியபடி அவர்கள் அங்கு செல்லத் தயக்கத்துடன் ஒப்புக் கொண்டார்கள்.

இயேசு கிராமத்திற்குச் சமீபித்திருக்கையில், ஆனால் அங்கு அவர் பிரவேசிப்பதற்கு முன்பே (11:30) அவர் வருவதைக் கேள்விப்பட்ட மார்த்தாள் அவரைச் சந்திக்க விரைவாய் எழுந்து சென்றாள். அவள், "ஆண்டவரே, நீர் இங்கேயிருந்தீரானால் என் சகோதரன் மரிக்க மாட்டான்" (11:21) என்று கூறினாள். மரணத்தை எதிர்கொண்டிருக்கையில் உதவியற்றுள்ள நிலை பற்றி மனிதகுலம் முழுவதும் அவளுடைய இந்த உணர்வுகளுடன் தொடர்பு படுத்தப்பட முடியும். மரணத்தின் நசுக்கும் வல்லமையிலிருந்து நமது மிகச் சிறந்த முயற்சிகளும் கூட நம்மைப்

பாதுகாக்க முடியாது என்பதைச் சவ அடக்கங்கள் நமக்கு நினைவு படுத்தும் ஒரு வழிமுறையாக உள்ளது.

அவளிடத்தில் இயேசு, "உன் சகோதரன் உயிர்த்தெழுந்திருப்பான்" (11:23) என்று பதிலுரைத்தார். இந்தக் கூற்றானது அவளுக்கு எவ்விதம் ஒலித்தது என்பதை அறிய நமக்கு வழியில்லை. அது வேதனை நிறைந்த தாயிருந்ததா? அது சவ அடக்கத்தின் போது கேட்கின்ற அநேக வெறுமையான, வீணான வார்த்தைகளைப் போல ஒலித்ததா? அது அவளுடைய விசுவாசக் குறைவைக் கடிந்து கொள்வது போல ஒலித்திருக்க முடியுமா? இயேசுவின் வார்த்தைகளுக்கு அவளது முதலாவது பதில்செயல் எதுவாயிருப்பினும், அவைகளை அவள் ஆவிக்குரியவைகளாக்கி, "உயிர்த் தெழுதல் நடக்கும் கடைசி நாளிலே அவனும் உயிர்த்தெழுந்திருப்பான் என்று அறிந்திருக்கிறேன்" என்றாள் (11:24).

நற்செய்தி

இந்த அமைவில் இயேசு தம்முடைய முழு ஊழியத்திலும் கூறியவை களிலேயே மிகவும் அதிகமாக உலகத்தை மாற்றக் கூடிய வார்த்தைகளை உரைத்தார். மார்த்தாளிடம் அவர், "நானே உயிர்த்தெழுதலும் ஜீவனுமா யிருக்கிறேன், என்னை விசுவாசிக்கிறவன் மரித்தாலும் பிழைப்பான்; உயிரோடிருந்து என்னை விசுவாசிக்கிறவனெவனும் என்றென்றைக்கும் மரியாமலும் இருப்பான்" (11:25, 26அ) என்று உரைத்தார். இந்த இடத்தில் இயேசு என்ன கூறாதிருந்தார் என்பதைக் கவனிப்பது முக்கியமானதாக உள்ளது. அவர், "நான் லாசருவை உயிர்த்தெழும்பச் செய்வேன்" என்று கூறவில்லை. அவர், "நான் எனது உயிர்த்தெழுதலை அனுபவிப்பேன்" என்று கூறவில்லை. "நான் உயிர்த்தெழுதலும் ஜீவனுமாயிருக்கிறேன்" என்று அவர் அறிவித்த பொழுது அவர் இவைகளைக் காட்டிலும் மேலான கருத்தை வெளிப்படுத்தினார். இங்கு நாம் யோவான் சுவிசேஷத்திலுள்ள "நான் இருக்கிறேன்" என்ற மற்றுமொரு கூற்றினை எதிர்கொள்ளுகின்றோம். இயேசு தெய்வீகத்திற்கான இன்னொரு உரிமைகோருதலை ஏற்படுத்து வதுடன், மரணம் என்ற அந்த மாபெரும் எதிரியுடன் தம்முடைய உறவையும் அதே வேளையில் விளக்கப்படுத்தினார்.

தம்மையே உயிர்த்தெழுதல் என்று அறிவித்ததன் மூலமாக இயேசு தம்மைப் பின்பற்றுபவர்கள் உடல் ரீதியான மரணம் அடைய மாட்டார்கள் என்று வாக்களிக்கவுமில்லை, அல்லது தாம் ஒருக்காலும் மரணத்தை எதிர்கொள்வதில்லை என்றும் அவர் வாக்களிக்கவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, அவர் தாம் மரித்து மீண்டும் உயிரோடு எழுவதினாலும், மரணத்தின் வல்லமையை முறிப்பதினாலும் தம்மைப் பின்பற்றுபவர்கள் மரணத்துடன் மீண்டும் ஒருபொழுதும் அப்படிப்பட்ட உறவு கொண்டிருக்க மாட்டார்கள் என்றே உரிமைகோரினார். அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில், உயிர்த்தெழுதல் என்பது அற்புத செயலைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாக, ஒரு - ஒரு தரம் நடக்கும் நிகழ்வைக் காட்டிலும் மேலானதாக இருக்கும்; அது வாழ்வைப் பற்றிய ஒரு புதிய உண்மை நிலையாக இருக்கும்!

மார்த்தாளின் அடுத்த வார்த்தைகள் ஒரு மாபெரும் அளவிலான விசுவாசத்தையும், ஆவிக்குரிய விஷயங்களைப் பற்றிய ஒரு ஆழமான புரிந்து கொள்ளுதலையும் பிரதிபலிக்கின்றன. இயேசு, அவள் தம்மை விசுவாசிக்கின்றாளா என்று கேட்ட பொழுது, அவள் "ஆம் ஆண்டவரே, நீர் உலகத்தில் வருகிறவரான தேவகுமாரனாகிய கிறிஸ்து என்று நான் விசுவாசிக்கிறேன்'' (11:27) என்று பதில் அளித்தாள். நடக்க விருந்த ஆச்சரியமிக்க அற்புதத்தைக் காணும் முன்பாகவே மார்த்தாள், யோவான் சுவிசேஷமானது எந்த வகையான விசுவாசத்தை உண்டாக்குவதற்காக எழுதப்பட்டதோ அந்த வகையான விசுவாசத்தைச் செயல்விளக்கப் படுத்தினாள்![1]

மார்த்தாள் இயேசுவைச் சந்தித்ததைத் தொடர்ந்து, கர்த்தருடைய வருகையைத் தன் சகோதரிக்குக் கூறுவதற்காக தனது வீட்டிற்குத் திரும்பினாள். இயேசு அருகிலிருந்தார் என்று கேள்விப்பட்ட மரியாள் அவரைச் சந்திப்பதற்காக விரைவாய்ச் சென்றாள். அவள் இயேசுவைச் சந்தித்த பொழுது, அவரது பாதத்தில் வீழ்ந்து, தனது சகோதரியின் வேதனை நிறைந்த வார்த்தைகளை மீண்டும் கூறினாள்: "ஆண்டவரே, நீர் இங்கே இருந்தீரானால், என் சகோதரன் மரிக்க மாட்டான்'' (11:32). அந்தக் கணத்தில் மரியாள் அனுபவித்திருக்க வேண்டிய வேதனை, புலம்பல், வருத்தம் மற்றும் ஏமாற்றம் ஆகியவற்றைப் போன்ற உணர்வுகளை நாம் அனைவருமே அனுபவித்துள்ளோம். இதன் விளைவாக, நாம் யாவரும் இயேசுவுடன் லாசருவின் கல்லறைக்குச் செல்லத் தயாராக உள்ளோம்.

அந்த நாளிலே தாம் கண்டிருந்த யாவற்றினாலும் இயேசு "ஆவியிலே கலங்கித் துயரமடைந்தார்" (11:33). லாசரு எங்கே புதைக்கப்பட்டார் என்று அவர் கேட்டார். அவர்கள் கல்லறைக்குச் செல்லும் வழியிலே, புலம்பிய மற்றவர்களின் கண்ணீரோடு இயேசு தம்முடைய கண்ணீரையும் கலந்து, வெளிப்படையாக அழுதார் (11:35). அருகில் நின்றவர்கள், "இதோ, இவர் அவனை எவ்வளவாய்ச் சிநேகித்தார்!" (11:36) என்று வியப்படைந்தார்கள்.

லாசருவின் கல்லறை என்பது உண்மையில் ஒரு பெரிய கல்லை வைத்து மூடப்பட்டிருந்த குகையாய் இருந்தது (11:38). கல்லை எடுத்துப் போடும் படி இயேசு அவர்களிடம் கூறிய பொழுது, லாசரு புதைக்கப்பட்டு நான்கு நாட்கள் ஆயிற்று என்றும் அவரது அழுகிக் கொண்டுள்ள சரீரத்திலிருந்து துர்நாற்றம் வீசும் என்றும் மார்த்தாள் மறுப்புக் கூறினாள். இயேசு தம்மை விசுவாசிக்கும்படி அவளுக்குக் கூறினார், மற்றும் கல் எடுத்துப் போடப்பட்டது (11:39-41).

யோவான் சுவிசேஷத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள வேறு எந்த "அடையாளங்களும்" லாசருவின் கல்லறையில் நடந்ததை விடப் பெரியது அல்ல. இந்த நிகழ்ச்சிகள் "தேவனுடைய மகிமையை" மக்கள் காண்பதற் காகவே நடைபெறுகின்றன என்று அதிகாரம் 11ல் இயேசு மும்முறை உரிமைகோரினார் (11:4, 15, 40). இயேசுவின் போதனைகள் மற்றும் அற்புதங்களின் வழிமுறையின் ஒவ்வொரு படியிலும் நாம் தேவனுடைய மகிமையைக் கண்டுள்ளோம்; ஆனால் யோவான் சுவிசேஷத்தின் இப்பகுதியில், தேவனுடைய மகிமை லாசரு எழுப்பப்பட்டதில் -

கிறிஸ்துவில் தேவன் பிரசன்னமாகியுள்ளார் என்ற விஷயம் வெளிப்படுத்தப் பட்டதில் - அது மிகவும் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிப்பதாயுள்ளது. இது, நாம் ஒளிமிக்கதாகவோ அல்லது ஒளி குறைவாகவோ செய்யக் கூடிய ஸ்விட்ச் ஒன்றைக் கொண்ட ஒரு விளக்கைக் கொண்டு நாம் இந்த சுவிசேஷத்தை வாசிப்பது போன்றுள்ளது. நாம் யோவான் சுவிசேஷத்தில் அதிகம் கடந்து செல்லச் செல்ல, ஒளியின் பிரகாசிப்பு அதிகம் ஆகின்றது. நாம் அதிகாரம் 11ஐ அடையும் பொழுது, ஒளியானது ஏறக்குறைய கண்களைக் கூசச் செய்வதாக உள்ளது. தேவனுடைய மகிமையை ஏற்கனவே நாம் பல வழிகளில் கண்டிருக்கின்றோம்; அடுத்த சில வசனங்களில் நாம் அதை மிகவும் வல்லமை நிறைந்ததாகக் காண்கின்றோம்.

அதிர்ச்சியடைந்து இருந்த அந்தத் துக்கம் கொண்டாடியவர்கள் லாசருவின் கல்லறைக்கு வெளியே நின்று கொண்டு, அதன் நுழைவாயிலில் இருந்து கல் எடுத்துப் போடப்படுவதைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கையில், இயேசு தம் கண்களைப் பரலோகத்திற்கு ஏறெடுத்து ஜெபித்ததைக் கண்டனர் (11:41, 42). இயேசு தம்முடைய ஜெபத்தை முடித்த பிறகு, “லாசருவே, வெளியே வா” என்று உரத்த சத்தமாய்க் கூப்பிட்டார் (11:43). குகையின் வாசலை ஒவ்வொருவரும் கவனித்துக் கொண்டிருக்கையில், கற்பாறை போன்ற அமைதி தொடர்ந்திருக்க வேண்டும். ஒன்றும் நடைபெறாமல் இருந்திருந்தால் அவர்கள், ஒரு பைத்தியம் பிடித்த மனிதன் முன்னிலையில் தாங்கள் நின்றிருந்ததாக அறிந்திருப்பார்கள்; ஆனால் லாசரு குகையை விட்டு வெளியே வந்தால், அவர்கள் இதுவரை கண்டவர்களி லேயே மிக அதிகமான வல்லமை கொண்ட ஒருவரின் முன்னிலையில் தாங்கள் நின்றிருந்ததாகப் புரிந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

“மரித்தவனாயிருந்த” லாசரு (11:44) தனது சவஅடக்கத்தின் போது தன்னைச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருந்த துணிகளுடன் குகையை விட்டு வெளியே நடந்து வந்தார். அருகில் இருந்தவர்களிடம் இயேசு, “இவனைக் கட்டவிழ்த்து விடுங்கள்” என்று அறிவுறுத்தினார் (11:44). லாசரு உயிரோடு இருந்தார், இயேசு தம்மைப் பற்றி உரிமைகோரியிருந்த யாவற்றையும் மீண்டும் செயல்விளக்கப்படுத்தினார், மற்றும் தேவனுடைய மகிமையானது மிகுந்த ஒளியுடன் சுடர் விட்டது! இதன் விளைவாக, - நாம் எதிர்பார்க்கின்றபடியாகவே, இயேசு செய்தவைகளைக் கண்ட பலர் அந்த நாளில் அவரிடத்தில் விசுவாசமுள்ளவர்களானார்கள் (11:45).

நற்செய்தியும் நாமும்

லாசருவின் கல்லறையில் இயேசுவின் செயலானது, மரணத்தைப் பற்றிய நமது சொந்த பயங்களை எதிர்கொள்ள நமக்கு உதவுகின்றது. இயேசு அன்று செய்த, மற்றும் அவர் இன்றும் செய்கின்ற செயல்களின் காரணமாக, இந்த வாழ்வில் மகிழ்வுடன் இருப்பதற்கு நாம் மரணத்தின் உண்மை நிலையை மறுக்க வேண்டியதில்லை. கிறிஸ்தவர்கள் என்ற வகையில் நாம் மரணத்திலிருந்து (விலகி) ஓடுவதில்லை; நாம் அதனை எதிர்கொள்ளுகின்றோம். அது நமக்கு நேரிடாது என்பதாக நாம் பாவனை

செய்வதில்லை; நாம் அதற்கு ஒரு பதிலைக் கொண்டுள்ளோம் என்று இந்த உலகத்திற்கு அறிவிக்கின்றோம். பவுலின் எழுத்துக்களில் இருந்து பின்வரும் இரு எடுத்துக்காட்டுகளில் இந்தப் புதிய எண்ணப்போக்கு காணப் படுகின்றது:

> *மரணமானாலும், ஜீவனானாலும், தேவதூதர்களானாலும், அதிகாரங்களானாலும், வல்லமைகளானாலும், நிகழ்காரியங்களானாலும், வருங்காரியங்களானாலும், உயர்வானாலும், தாழ்வானாலும், வேறெந்தச் சிருஷ்டியானாலும், நம்முடைய கர்த்தராகிய கிறிஸ்து இயேசுவிலுள்ள தேவனுடைய அன்பை விட்டு நம்மைப் பிரிக்க மாட்டாதென்று நிச்சயித்திருக்கிறேன் (ரோமர் 8:38, 39).*

> *அழிவுள்ளதாகிய இது அழியாமையையும், சாவுக்கேதுவாகிய இது சாவாமையையும் தரித்துக் கொள்ளும்போது, மரணம் ஜெயமாக விழுங்கப்பட்டது என்று எழுதியிருக்கிற வார்த்தை நிறைவேறும். மரணமே! உன் கூர் எங்கே? பாதாளமே உன் ஜெயம் எங்கே? (1 கொரி. 15:54, 55).*

மரணம் என்பது வாழ்வின் ஒரு உண்மை நிலையாக உள்ளது. கிறிஸ்தவமானது மரணத்திற்கு ஒரு பதிலைக் கொண்டுள்ளது என்பதற்காக நாம் நன்றி நிறைந்தவர்களாய் இருக்க முடியும். இயேசுவே உயிர்த்தெழுதலும் ஜீவனுமாய் இருக்கிறார் என்ற அறிவானது, "உண்மை உலகில்" நாம் சமாதானமும் சந்தோஷமும் கொண்டிருக்க நம்மை அனுமதிக்கின்றது. மரணத்தைப் பற்றிய நமது பயத்தை முதலில் எதிர்கொள்வதன் மூலமாகவே நாம் இவ்வாழ்வில் உண்மையான சந்தோஷத்தைக் கொண்டிருக்க முடியும்.

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் கவிஞரும் பிரசங்கியாருமான ஜான் டோன்னே என்பவர், வாழ்வு மற்றும் மரணத்தின் மாபெரும் விஷயங்கள் குறித்துத் தமது சிந்தையையும் ஆத்துமாவையும் ஒழுங்கு படுத்திக் கொள்வதற்காக, ஒரு சவப்பெட்டியில் உறங்க நேரம் தேர்ந்து கொண்டார். ஒரு சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் கூட இதே வகையான ஒரு அனுபவத்தைப் பெற்றேன். எனது அலுவலகத்தைச் சுற்றிலும் இருந்த நிலையான சப்தம் மற்றும் செயல்களினால் படிப்பதற்கும் ஜெபத்திற்கும் போதிய அளவு நேரம் காண முடியாத நிலையில் இருந்த நான் உள்ளூரில் சவஅடக்க இல்லத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்த எனது நல்ல நண்பர் ஒருவரிடம் எனது பிரச்சனையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டேன். மிகக் குறுகிய காலத்திற்குப் பிறகு அவர் எனது இக்கட்டான நிலைமைக்கு ஒரு தீர்வைச் சிந்தித்திருந்ததாகக் கூறினார். சவஅடக்க இல்லத்தின் இரண்டாம் தளத்திற்கு அவர் என்னை அழைத்துச் சென்று, எனக்காக அவர் கட்டியிருந்த படிப்பறை ஒன்றை - அது அவருடைய சவப்பெட்டிகளின் வைப்பறையின் பின் மூலையில் இருந்ததை - எனக்குக் காண்பித்த பொழுது நான் திகைப்படைந்ததை நீங்கள் கற்பனை செய்ய முடியும்! அது நான் பெற்றிருந்தவைகளிலேயே மிகவும் அற்புதமான பரிசுகளில் ஒன்றாக இருந்தது! மற்றும் அந்தப் படிப்பறைதான் படிப்பதற்கும், சிந்திப்பதற்கும் மற்றும் ஜெபிப்பதற்கும்

நான் மற்ற எல்லாவற்றிலிருந்தும் விலகியிருக்கக் கூடிய ஒரே இடமாக அந்நகரில் இருந்தது! (சவப்பெட்டிகள் வைப்பறையில் உள்ள ஒரு மனிதனைப் பற்றி யார் கவலைப்படப் போகின்றார்!) அந்த வேளை முதலாய் நான், ஒரு சவ அடக்க இல்லத்தில், வாழ்வின் மிகக் கடினமான உண்மை நிலையின் நிழலில் ஒருவேளை எல்லாப் பிரசங்கங்களும் எழுதப்பட்டிருந்தால் எப்படியிருக்கும் என்று வியப்படைவதுண்டு. இறந்த உடலைப் பதனம் செய்யும் அறையைக் கடந்து சென்று, சவப்பெட்டிகள் நிறைந்திருந்த அறையினூடாகச் செல்வது என்பது, மக்கள் மிகவும் சந்தோஷமான வாழ்வு வாழ உதவி செய்தல் என்பது என் ஊழியத்தின் முக்கிய நோக்கமல்ல என்பதை எனக்கு நினைவூட்டுகின்றது; எனது ஊழியமானது மக்கள் உண்மையான வாழ்வைக் கண்டறிவதற்கானதாக உள்ளது: இது அவர்களின் இருதயங்களில் உள்ள எல்லாத் துக்கத்தையும் நீக்கிப் போடுவதற்கானது அல்ல; இது துக்கத்தைக் கடந்து உயிர்த்தெழுதலுக்குச் செல்லும் வழியை அவர்களுக்குக் காண்பிப்பதற்கானதாக உள்ளது. இது உலகத்தின் அழுத்தங்கள் மற்றும் இறுக்கங்களை எதிர் கொள்ள அவர்களுக்கு உதவுவதாய் மட்டுமின்றி, அவர்கள் தங்கள் தேவனைச் சந்திக்க ஆயத்தப்படுத்துவதற்கானதுமாக உள்ளது (ஆமோஸ் 4:12).

முடிவுரை

நீங்கள் எப்பொழுதாவது உங்களுக்குப் பயமூட்டிய அல்லது உங்களைக் கிளர்ச்சியடையச் செய்த மர்மங்கள் நிறைந்த புத்தகத்தை வாசித்ததோ அல்லது மர்மங்கள் நிறைந்த திரைப்படத்தைப் பார்த்ததோ உண்டா? அதே புத்தகத்தை நீங்கள் மீண்டும் வாசித்ததோ அல்லது அதே திரைப்படத்தை நீங்கள் மீண்டும் பார்த்ததோ உண்டா? இரண்டாவது முறையில் உங்கள் பதில்செயல் என்னவாயிருந்தது? நான் அதைச் செய்யும் பொழுது, இரண்டாம் முறையில்தான் சற்று ஆறுதலாய் இருக்க முடியும், ஏனென்றால் எல்லாம் நலமே முடியும் என்ற என் நம்பிக்கையுடன், கதாநாயகன் எதிர்கொள்ளும் இடர்ப்பாடுகள் மற்றும் அபாயங்களை நான் மாறுபட்ட வழியில் கண்ணோக்குவதுண்டு.

பெத்தானியாவின் அருகில் இருந்த குகையிலிருந்து லாசரு வெளியே நடந்து வந்த பொழுது, அவர் நமது சொந்த வரலாறுகள் எவ்விதமாய் முடியும் என்று நமக்குக் காண்பித்தார். கர்த்தர் விரைவில் மீண்டும் வராதிருந்தால், நாம் யாவரும் மரணத்தை எதிர்கொள்ளுவோம் என்பது உண்மையானதாக உள்ளது. இருப்பினும் இயேசுவே உயிர்த்தெழுதலும் ஜீவனுமாய் இருப்பதால், மரணத்தை நாம் மாறுபட்ட வகையில் கண்ணோக்குகின்றோம். ஒரு நாளிலே நமது உடலானது கல்லறைகளில் வைக்கப்பட்டாலும், நாம் அந்தக் கல்லறைகளில் இருந்து இன்னொரு நாளில் உயிர்த்தெழுவோம் என்று அறிந்துள்ளோம்! மரணத்தின் பிரச்சனைக்கு இயேசுவே நமது பதிலாக உள்ளார் என்று நாம் விசுவாசிக்கும் பொழுதுதான், அப்போது மட்டுமே நாம் வாழ்வதற்கு உண்மையாகவே

தயாராகின்றோம் என்பதே இங்கு எதிர்மறைக் கருத்தாய் உள்ளது.

குறிப்பு

[1]*மார்த்தாள் குறிப்பிடத்தக்க தனது அறிக்கையினால் புகழ் பெறுவதற்கு மாறாக, பல வேலைகளில் கவனமாய் இருந்தாள் என்பதையே அதிகம் குறிப்பிடுவது எவ்வளவு துரதிருஷ்ட வசமானது என்று மார்த்தாளின் அறிக்கை பற்றிய பக்கக் குறிப்பொன்றை லியோன் மோரிஸ் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்* (*The New International Commentary on the New Testament* [Grand Rapids, Mich.: Baker Book House, 1986], 551).